

Het zwemfeestje klonk als een geweldig idee; het volmaakte einde van een volmaakte zomer.

Aletha, een collega van Brooke Baxter West op de kinderafdeling, had een dochttertje van Maddies leeftijd, en ter gelegenheid van haar verjaardag waren er tien kinderen en hun ouders uitgenodigd voor een zwemfeest in hun achtertuin.

De meisjes hadden de laatste twee weken nergens anders over kunnen praten. Elke ochtend hadden ze ongeduldig aan Brookes arm getrokken. ‘Mama, wanneer is het zwemfeestje?’

Maar twee dagen voor het festijn had een andere arts op de afdeling vanuit Californië het bericht gekregen dat zijn hoogbejaarde oma nog slechts enkele dagen te leven had. Voor hij een spoedvlucht had genomen, had hij Brooke gevraagd zijn bereikbaarheidsdienst voor dat weekend over te nemen.

‘Jij bent mijn laatste hoop,’ had hij gezegd. ‘Mijn familie heeft me nodig.’

Brooke had er een hartgrondige hekel aan om oproepbaar te zijn wanneer ze van plan was om een middag met haar dochtertjes door te brengen. Maar behalve het zwemfeestje stond er dit weekend verder niets gepland. Bovendien kon ze haar pieper gewoon meenemen. De kans dat ze op zaterdagmiddag werd opgeroepen, was erg klein. Op zaterdagavond, ja, dat was een ander verhaal. Maar op zaterdagmiddag liep het nooit zo’n vaart.

Nu de grote dag was aangebroken, vroeg Brooke zich echter af of ze er wel verstandig aan had gedaan. Ze had beter wat rond kunnen bellen om een andere vervanger te zoeken. Haar kinderen wilden dat zij ook op het zwemfeestje was, en als ze werd opgeroepen, zou ze het spetterende slot van de zomer missen.

Brooke schoot snel een korte broek over haar badpak aan. Terwijl ze hem dichttristte, hoorde ze Peters stem onderaan de trap.

‘Schiet op, we moeten weg.’ Hij klonk gefrustreerd. ‘Het feest begint over tien minuten.’

Brooke rolde met haar ogen en pakte vlug haar tas, waar ze de zwemvesten en zonnebrandcrème in had gedaan. Wat mankeerde hem? Hij liep aan een stuk door te mopperen. Ze hadden al in geen weken een normaal gesprek met elkaar gevoerd. Er hing zo’n spanning in huis dat het zelfs de driejarige Hayley was opgefallen.

‘Is papa boos op jou, mama?’ had ze eerder die week gevraagd.

Brooke had gemompeld dat papa moe was en dat ze maar voor hem moesten bidden. Maar na Peter dagen uit de weg te zijn gegaan, was ze zijn gedrag flink beu. Hij gaf haar het gevoel dat ze niet bekwaam genoeg was en hem irriteerde. Dat was al zo vanaf het moment dat bij Maddie de diagnose was gesteld. Was het nog steeds niet tot hem doorgedrongen? Maddie was nu beter; ze had al twee maanden geen koorts meer gehad.

Brooke liep de gang op, waar ze Maddie en Hayley tegenkwam. ‘Raad eens, meiden?’ Een blik op de grijnzende snoetjes van haar dochters was genoeg om een glimlach op haar gezicht te toveren. ‘Ik heb mijn badpak al aan!’

‘Jippie!’ Maddie sprong op en neer en pakte Hayleys hand. ‘Laten we straks theevisite spelen op het zwembadtrapje.’

Ze liepen naar beneden en voegden zich bij Peter. Tijdens de rit naar de andere kant van de stad, waar Aletha en haar man, DeWayne, woonden, werd de stilte alleen verbroken door het opgewonden gebabbel van de meisjes.

Hayley was nog klein genoeg om gedragen te kunnen worden, dus tilde Brooke haar op terwijl ze naar de voordeur liepen. Op het stenen trapje dat naar het huis voerde, pakte Hayley Brookes hand en gaf er vier kneepjes in, het teken dat Brooke gebruikte om *Ik hou van je* tegen haar dochtertjes te zeggen. De liefde van haar jongste was de perfecte remedie tegen Peters koele houding.

‘Je bent een lieverd, Hayley, wist je dat?’ Ze schoof haar zwemtas naar haar schouder.

‘Jij ook, mama.’ Hayley wreef met haar kleine neusje tegen Brookes neus. ‘Jij bent ook een lieverd. Weet je waarom?’

‘Nou?’ Brooke en Hayley bleven wat achter en Brooke nam de tijd. Ze genoot zo van momenten als deze.

‘Omdat...’ Hayley hield haar hoofdje scheef, waardoor haar lichtblonde haar als zijde om haar lieve gezichtje viel, ‘omdat ik van je hou, daarom.’

De deur ging open en Aletha glimlachte hen vanaf de bovenste trede toe. ‘Hoi. Het feest is in de achtertuin.’

Op Peters gezicht verscheen de glimlach die hij altijd paraat leek te hebben wanneer ze in het openbaar waren. Verward en gekwetst nam Brooke hem op. Waarom kon hij zo niet naar haar glimlachen? Ze had het hem willen vragen, maar daar was nog geen gelegenheid voor geweest.

Ze was nog nauwelijks de voordeur door, toen haar pieper zich liet horen. Met een zucht haakte ze het apparaatje los van haar riem en las de tekst op het kleine scherm. *Spoed*. Het woord werd gevolgd door het telefoonnummer van het ziekenhuis. *Geweldig*, dacht ze. *Er is me nog geen uur met hen in het zwembad gegund*.

Peter kwam achter haar staan en keek over haar schouder mee. ‘Wat is er?’

‘Een oproep van het ziekenhuis.’ De teleurstelling klonk door in haar stem. ‘Misschien valt het mee.’

Verscheidene kinderen renden hijgend en opgewonden de hal in en gingen om Maddie en Hayley heen staan. Brooke dook de dichtstbijzijnde slaapkamer in en haalde haar mobiele telefoon uit haar tas. ‘Met dokter Brooke Baxter West. Iemand heeft mij opgeroepen.’

De verpleegkundige aan de andere kant van de lijn somde in hoog tempo de informatie op. Een van hun patiëntjes had een stafylokokkeninfectie opgelopen. Het zag er ernstig uit. Er moest een kinderarts naar kijken. Onmiddellijk.

‘Ik kom eraan.’ Brooke verbrak de verbinding en liep terug naar de hal.

Peter ving haar blik en trok zijn wenkbrauwen op. ‘En?’

‘Ik moet weg.’ Haar mond vertrok tot een smalle streep. Ze hield van haar werk en kon zich geen mooier beroep indenken dan arts. Behalve op momenten als deze, wanneer haar gezinsleven werd verstoord. ‘Ik kom zo snel mogelijk terug.’

‘Het is je eigen schuld.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ze, terwijl ze de woede voelde opborrelen.

Peter haalde zijn schouders op en keek haar afstandelijk aan. ‘Je hebt zelf de bereikbaarheidsdienst overgenomen.’

Maddie rende naar haar toe. ‘Natasha wil dat we gaan zwemmen, mama. Mag het, alsjeblieft? Kunnen we nu gaan?’

‘Eh, schat,’ ze keek naar Hayley, die op een halve meter afstand op antwoord stond te wachten, ‘waarom wachten jullie niet tot mama weer terug is?’

‘Dan zwemmen we straks nog wel een keer. Alsjeblieft, mama? Mag het?’

Natasha kwam huppelend op Brooke af en omhelsde haar. Ze waren al jarenlang met dit gezin bevriend en Maddie en Natasha waren dikke maatjes. ‘Alstublieft, mogen we zwemmen?’ Natasha haakte haar arm bij Maddie in en ze lieten allebei hun liefste glimlach zien.

Brooke kreeg een gevoel van berusting. Het was niet anders, een deel van het feest zou aan haar voorbijgaan. Als ze opschoot, zou ze op tijd terug zijn om nog te kunnen zwemmen. ‘Goed.’ Ze slaagde erin een flauwe glimlach op te brengen. ‘Maar laat me eerst even met papa praten.’

Peter was naar de woonkamer gelopen en zat al naast DeWayne voor de televisie. Gebiologeerd keken de mannen naar een beslissende honkbalwedstrijd. Aletha had vooraf al gegrapt dat bij een feestje op dit tijdstip de grote kans bestond dat de mannen geen seconde bij de televisie vandaan te krijgen waren.

Brooke liep de kamer door en ging tussen het grote scherm en haar man in staan. ‘De meisjes willen zwemmen.’ Ze zette de zware tas op de grond tussen hen in. ‘Hier zitten hun zwemvesten en de zonnebrandcrème in. Die hebben ze nodig voor ze de tuin in mogen.’

‘Goed.’ Peter boog opzij zodat hij de wedstrijd kon zien. ‘Komt voor elkaar, schat.’

Brooke wist zeker dat hij het laatste woordje alleen maar omwille van DeWayne had toegevoegd. Het beviel haar niet hoe hij achter haar langs naar de televisie keek. ‘Peter, ik meen het. Ze mogen niet naar buiten voor ze ingesmeerd zijn en hun zwemvest aanhebben. Zo goed redden ze zich nog niet.’

Hij keek haar aan op een manier die haar vertelde dat hij vond dat ze hem voor gek had gezet. ‘Hayley, Maddie, kom hier.’

De meisjes kwamen de kamer binnenhollen en gingen

vlak voor Peter staan. ‘Ja, papa?’ begon Hayley. ‘Mogen we zwemmen?’

‘Nog niet.’ Na een kwade blik op Brooke ritste Peter de tas open. Snel en met weinig fijngevoeligheid spoot hij wat crème in zijn hand en gooide de fles daarna richting Brooke. ‘Doe jij Hayley maar.’

Ze moest weg, maar dit was belangrijker. Zo snel als ze kon, spoot ze ook wat crème in haar hand en hurkte voor haar blonde dochtertje neer. ‘Kom maar, lieverd. We willen niet dat je verbrandt, toch?’

‘Nee, mama.’

Brooke wreef eerst Hayleys armen en benen in en daarna haar rug, nek en gezicht. Peter en zij waren tegelijk klaar met het insmeren van hun dochtertjes. Hij zei geen woord terwijl hij haar het kleinste zwemvest toewierp, maar dat vond ze wel zo rustig.

Hoe minder hij zei, hoe beter.

Ze pakte het blauwgroene zwemvestje en duwde Hayleys armen door de armsgaten. Ze gespte de voorkant dicht en maakte de riem vast die van de achterkant van het vest tussen de beentjes door naar de voorkant liep.

Brooke had alle zwemvesten grondig bestudeerd en dit type was het veiligst.

Nadat hij Maddie had geholpen met haar zwemvest, wierp Peter nog een laatste boze blik op Brooke, maar omwille van DeWayne die nog naast hem zat, sprak hij op luchtige, zelfs bijna vriendelijke toon. ‘Klaar is Kees. Tot straks.’

Brooke gaf geen antwoord, maar keerde zich om en vroeg de meisjes om een snelle afscheidsknuffel. Daarna zocht ze Aletha op en beloofde haar zo snel mogelijk terug te zijn.

Even later keerde ze hun auto in de richting van het ziekenhuis. Iedere kilometer die ze aflegde, benadrukte de afstand tussen haar en dochters. Zij waren inmiddels vast aan

het water gewend en hun vrolijke gegiebel zou in Aletha's achtertuin weerklinken.

Ze drukte het gaspedaal dieper in. Dit zou haar kortste doktersvisite aller tijden worden. Voordat de kinderen thee-visite bij het zwembad gingen spelen, was ze alweer terug en zou de dag, in tegenstelling tot haar relatie met Peter, verder precies zo verlopen zoals het hoorde.

Peter was blij met de live-uitzending van de National League Championship Series.

Hoezeer hij ook op DeWayne en Aletha was gesteld, de zaterdagmiddag doorbrengen met een groep artsen was wel het laatste waarop hij zat te wachten. Hij hield al niet van zwemmen en bovendien waren de huidige honkbalwedstrijden beslist de spannendste ooit. De meeste gasten waren trouwens vrienden van Brooke, mensen die hij nauwelijks kende. Het vooruitzicht om samen met DeWayne naar een wedstrijd te kijken, had hem over de streep getrokken om mee te gaan.

Zeker nu Brooke opgeroepen was, vond hij het een uitkomst dat hij tv kon kijken.

Waar had ze met haar gedachten gezeten? Ze had op haar vingers kunnen uittellen dat ze op zaterdagmiddag opgeroepen zou worden. Op dat tijdstip hadden kinderen het hardst een dokter nodig. Voetbalblessures, ziektes die de hele week op school al hadden zitten broeden, insectenbeten – de weekenddiensten waren berucht onder kinderartsen.

Het feit dat ze zich door die andere arts had laten overhalen zijn bereikbaarheidsdienst over te nemen, bewees opnieuw hoe onbekwaam ze was. Bij lange na niet zo bekwaam als hij vroeger had gedacht. Toen ze elkaar op de medische

faculteit hadden ontmoet, had ze hem onder meer aange- trokken door haar zelfvertrouwen en competentie. Maar na die toestand met Maddie, toen ze bij hoog en laag had volge- houden dat hun dochter geen specialist nodig had, was Peter zijn vrouw in een ander licht gaan zien.

Een dat verre van flatterend was.

Na een uurtje klonken er kinderstemmen vanuit de an- dere kamer.

‘Luister,’ hoorde hij Aletha tegen hen zeggen. ‘Droog je goed af, dan krijg je zo taart.’

De zevende inning was aan de gang en zijn team hoefde nog maar een punt te scoren. Peter hoopte dat de kinderen een beetje rustig zouden zijn tijdens het taart eten – in elk geval tot het reclameblok. Het was niet dat hij niet van ver- jaardagen hield, maar hij had een van de langste weken in zijn leven achter de rug. Zijn patiënten hadden hem vaker nodig gehad dan gewoonlijk, hij was twee dagen zonder een enkel uurtje slaap in touw geweest en bracht nu zijn dag, nota bene zijn vrije dag, op een kinderverjaardag door.

Op het moment waarop de gelijkmakende speler zich al naar het derde honk spoedde en een zeer sterke slagman op de thuisplaat stond, renden Maddie en Hayley de kamer binnen. Ze bibberden en lieten een spoor van water achter. ‘Papa, wil je ons zwemvest losmaken?’

Hij keek hen heel even aan en richtte toen zijn blik weer op de televisie. ‘Even wachten, meiden. Papa wil dit even zien.’

De stand was drie-nul, maar deze keer werd er goed ge- worpen. De slagman veranderde plotseling van richting en sloeg een homerun, maar de bal vloog over de achtervanger heen, de tribune in. Foutslag. Foutbal. Slag één.

‘Goed.’ Peter keek weer naar zijn dochttertjes. ‘Wat is er?’

‘We staan te druipen, papa.’ Maddie deed een stap naar

voren. 'Wil je onze zwemvesten uitdoen? Alsjeblieft?'

'Natuurlijk, liefje.' Hij maakte de gespen los en hielp hen uit hun zwemvest. 'Geef ze maar aan Natasha's mama en vraag of zij ze boven de badkuip uithangt.'

De volgende worp was perfect, een die de slagman het nakijken gaf.

'Papa...' Hayley ging voor hem staan. 'Wanneer komt mama terug? We zouden in het zwembad theevisite spelen.'

'Ze komt zo, schat.' Hij boog zich om haar heen en zag de man de bal het stadion uit slaan. Het moment was voorbij en DeWayne en Peter sprongen op. Ze sloegen de handen tegen elkaar. 'Zo ken ik ze weer.'

'Geweldig.' DeWayne knikte een paar keer en ging weer zitten. 'Nu vasthouden jongens. Zet 'm op.'

'Papa...' Hayley keek hem met een schuin geheven hoofdje aan. 'Ik hou van je.'

'Ja.' Peter maakte het zich makkelijk op zijn stoel. Zijn blik ging weer naar het scherm. 'Ik hou ook van jou.'

'Dag.' Maddie keerde zich om en liep vlug de woonkamer uit, met haar zwemvest over haar arm.

'Dag, papa.' Hayley volgde haar zus op de voet.

'Dag.' Terwijl hij naar het scherm keek, schoot hem wat te binnen. 'Niet zonder zwemvest naar buiten gaan, hè!'

Maar de meisjes waren de kamer al uit.

Hij keek naar de deur en zelfs over het lawaai van de wedstrijd heen kon hij Brooke bijna horen zeggen dat hij de kinderen achterna moest gaan om zich ervan te verzekeren dat ze de waarschuwing over het zwemvest gehoord en begrepen hadden. Maar ach, de wedstrijd was bijna afgelopen. Bovendien zouden de kinderen nu taart gaan eten. Hij zou hen straks wel waarschuwen.

Hij zette het uit zijn hoofd en concentreerde zich weer op de wedstrijd. Een honkslag en een gestolen honk. Nog

een honkslag en een opofferingslag. Twee punten voor. Als ze deze wedstrijd wonnen, zouden ze met drie-twee op kop liggen en zou de serie wedstrijden zo goed als voorbij zijn.

In plaats daarvan sloeg de werper de twee volgende ballen uit en in de volgende inning scoorde het andere team twee punten, waardoor de stand weer gelijk werd. Pas aan het einde van de negende inning scoorde zijn team het winnende punt. Het spel was afgelopen en de overwinning stond voor altijd in de boeken. Peter was al een half uur druk aan het discussiëren over diverse werptechnieken toen hij Maddie vanuit de andere kamer hoorde roepen.

‘Papa! Papa, kom snel! Help!’

‘Momentje,’ zei hij met opgeheven hand tegen DeWayne. ‘Ik ben hier, lieverd,’ riep hij.

Maddie rende de kamer in. Haar haren waren opgedroogd, haar ogen stonden groot van angst. ‘Papa, ik kan Hayley niet vinden.’

Peter sprong overeind, zijn hart klopte in zijn keel. ‘Wat bedoel je?’ De angst maakte zich van hem meester. Hij moest zich tot het uiterste inspannen om rustig te blijven en niet naar buiten te rennen. ‘Ik dacht dat jullie taart gingen eten.’

‘Dat hebben we ook gedaan. Daarna gingen we met de barbies spelen en straks zouden we weer gaan zwemmen.’ Maddies mond hing open. ‘Maar Hayley zei dat ze vast de theekopjes voor mama wilde klaarzetten. Nu kan ik haar niet meer vinden en...’

Peter wachtte niet tot Maddie haar zin had afgemaakt, maar rende door de tuindeur naar buiten. Niet zozeer om wat Maddie had gezegd, maar om wat ze in haar handen hield. Iets wat Peter onmiddellijk had herkend.

Hayleys zwemvest.

Peter kreeg geen lucht, kon nauwelijks denken.

‘Hayley!’ Het woord was een schreeuw, een wanhopige smeekbede dat ze op de een of andere manier antwoord zou geven. Terwijl hij door de tuin naar het zwembad rende, voelde hij hoe zijn lichaam op een soort robotbesturing overschakelde; zijn armen en benen bleven automatisch bewegen zonder dat hij ze voelde. ‘Hayley...’ Hij schreeuwde haar naam, ditmaal ademloos, buiten zichzelf. ‘Waar ben je, lieverd?’

De andere gasten werden door zijn roep gealarmeerd en enkele volwassenen holden achter hem aan in de richting van het zwembad. Peter rende om een paar struiken heen die een gedeelte van de tuin afscheidde, en zag plotseling het water voor zich. Hayley was nergens te zien... *Laat ze ergens in een slaapkamer zijn, op het speelveldje, overal maar niet hier, God. Alstublieft, niet hier, God.*

Snakkend naar adem dwong hij zijn voeten naar de rand van het bassin en pas op dat moment zag hij het roerloze lichaampje op de bodem liggen.

‘Hayley!’

‘Papa!’ klonk Maddies hoge, schrille kreet. ‘Ze ligt in het water, papa.... Haal haar eruit!’

Een van de ouders pakte Maddie bij haar hand en nam haar mee naar het huis, terwijl haar geschreeuw hysterische vorm aannam. ‘Haal haar eruit, papa! Papa...’

Tijd en begrip, ja het hele bestaan kwam samen in een

enkel moment, een moment waarop zich honderden herinneringen, daden en inzichten in hem aaneenschakelden.

Hayley lag op de bodem van het bad, misschien leefde ze al niet meer en het was zijn schuld dat ze geen zwemvest droeg, want hij had naar honkbal zitten kijken in plaats van naar haar. Brooke had geen afscheid van haar kunnen nemen en nu zou geen van hen ooit nog haar blauwe oogjes zien sprankelen, haar stemmetje horen zingen en nooit meer na een lange werkdag haar kleine armpjes om hun nek voelen.

Maar ze riep hem, zelfs nu. Toch? ‘Papa, help me! Haal me hieruit, papa! Red me!’ Dat was toch haar stem, of niet? Sprak ze tot zijn hart vanuit het watergraf waarin ze lag?

‘Ik kom, Hayley.’

Hij lag al in het water, voelde het gewicht van zijn kleren en schoenen en dook naar beneden, steeds dieper, tot hij bij haar was. Hij pakte haar vast en dwong zichzelf sneller te zwemmen, terwijl hij bedacht hoe klein ze aanvoelde, hoe roerloos ze zich liet meetrekken en hoe eindeloos lang het duurde om haar uit het water te krijgen. Zwoegend bereikte hij de oppervlakte en schoof haar op de kant, terwijl andere ouders hun kinderen naar binnen brachten. Aletha pakte de telefoon die buiten lag, haar ogen waren opengesperd van angst en haar gezicht leek wel bevroren. Het water droop uit zijn kleren toen hij zich op de kant gehesen had. Een schoen bleef in het water achter en zakte naar de bodem. Peter boog zich over Hayley heen en keek naar haar blauw aangelopen gezichtje. Hij draaide haar op haar zij, zodat het water uit haar mond kon lopen, en schreeuwde dat ze het alarmnummer moesten bellen.

‘Ze zijn al onderweg!’ Aletha stond naast DeWayne. ‘God, help ons!’ Ze beefde over haar hele lichaam en greep haar haren vast.

Peter keek naar zijn jongste dochter en herinnerde zich

hoe het was geweest om haar voor het eerst vast te houden, hoe ze er twee weken geleden op de bruiloft van Kari en Ryan had uitgezien, hoe ze de rozenblaadjes had willen bewaren omdat ze ze te mooi vond om op de grond te strooien, hoe ze er een uur geleden had uitgezien, uitgedost in haar zwemvest en met een engelachtige glimlach op haar gezichtje.

Hij voelde haar pols, maar kon geen hartslag vinden. Zelfs geen heel zwak klopje. Hij kneep haar neusje dicht, bedekte haar mondje met zijn mond en blies een hap lucht in haar longen. Duwde op haar borst. Een, twee, drie, vier, vijf keer. Nog wat lucht. Nog een paar borstcompressies. Hij dwong zichzelf door te gaan. *Laat haar ademen. Nu, God. Alstublieft, God.*

Terwijl hij de minuten telde, riep hij in zijn geheugen de details op die hij op de medische faculteit had geleerd. Tien minuten geen zuurstof betekende hersenbeschadiging. Een kwartier: onherstelbare hersenbeschadiging. Achttien minuten...

Hij staaarde naar de gesloten ogen van zijn dochttertje. *Hoest, Hayley. Hoest, huil, of maak een ander geluid. God, breng haar bij!* Nog meer borstcompressies, nog meer beademing. Vurig wenste hij dat ze zou bewegen, dat ze wat dan ook zou doen, als het maar iets anders was dan hier zo roerloos liggen en niet in staat zijn om het natte terras op te lopen, waar Aletha ergens achter hen zat te snikken.

In de verte loeide de sirene. Peter ging rechtop zitten en legde zijn vingers tegen haar halsslagader. Dit keer voelde hij iets. Een zeer lichte beweging, als een adem tegen zijn huid. Een kans. Ze had een kans. Hij hield haar hand onder haar neusgaten, maar voelde niets.

Ze ademde niet.

Door de paniek kreeg hij nauwelijks lucht en hij moest

zijn uiterste best doen om genoeg zuurstof te inhaleren om haar nog een keer te beademen. *God, wat gebeurt er? Laat haar bewegen, God, laat haar ademen.*

De ambulancebroeders kwamen het terras op rennen en vroegen hem opzij te gaan. Geen van hen herkende hem als een van de artsen van het ziekenhuis. Ze plaatsten een zuurstofmasker op haar gezicht, tilden haar op een brancard en zeiden dat ze met spoed moest worden opgenomen.

Peter betwijfelde of hij zou kunnen staan en wist ook niet of hij wel kon praten. Maar vanuit een gewonde plek in zijn binnenste kwam toch een schorre vraag. ‘Gaat... gaat ze het halen?’

‘We doen ons best...’

Peter wist genoeg. Hij wist dat omdat hij soms de ouders van een van zijn patiënten ook dit antwoord gaf. Niet wanneer er hoop was op herstel, want dat was het soort nieuws dat een arts niet voor zich hield. Dit antwoord paste bij een tegenovergestelde situatie.

Wanneer zijn intuïtie hem vertelde dat de patiënt geen kans meer maakte.

Brooke had er behoorlijk de smoor in.

Er bleek helemaal geen sprake te zijn van een noodgeval, want tegen de tijd dat Brooke in het ziekenhuis arriveerde, was de diagnose van het kind net bijgesteld van Staph-infectie naar longontsteking. Een gewone, bacteriële longontsteking. De röntgenfoto had aangetoond dat de infectie wel ernstig genoeg was geweest om het patiëntje in het ziekenhuis op te nemen. De arts die het kind had opgenomen, had een infuus met antibiotica voorgesteld, iets waar Brooke mee in kon stemmen. Ze had gecontroleerd of de toestand van

het kind stabiel was en haar handtekening op de opnamekaart gezet.

Net toen ze onderweg was naar haar auto, werd ze opnieuw opgeroepen, ditmaal door de eerstehulp post. Een tienjarige jongen had tijdens het voetballen zijn arm gebroken en er was een stukje bot door de huid gedrongen. Knarsetandend liep Brooke terug. Ze accordeerde het behandelplan, controleerde de dosis pijnstillers en de vitale functies van de jongen en was binnen twintig minuten weer klaar.

‘Eindelijk,’ mopperde ze terwijl ze opnieuw naar haar auto liep. Tegen de tijd dat zij weer bij Aletha was, zou het tuinfeest al half voorbij zijn. De jarige zou al toegezongen zijn, de taart al aangesneden en opgegeten. De theevisite in het water zou ook allang voorbij zijn. De meisjes waren vast moe van het zwemmen en zouden naar binnen willen om weer warm te worden.

Brooke blies een haarlok uit haar gezicht en startte de motor. Peter had gelijk; het was haar eigen schuld. Ze had nee kunnen zeggen. Als ze voet bij stuk gehouden had, zou iemand anders de dienst hebben overgenomen. Ze had haar gezin op de eerste plaats moeten stellen.

Ze keek op haar horloge. Er was al anderhalf uur verstreken sinds ze het feestje had verlaten. De honkbalwedstrijd zou nu wel afgelopen zijn, dus zat Peter niet meer voor de televisie. Misschien zat hij bij het zwembad met een van de andere ouders te praten. Tenminste, dat hoopte ze. Anderzijds, hij had de laatste tijd geen enkele belangstelling getoond voor haar vrienden. Sinds bij Maddie de diagnose was gesteld en haar blaasaandoening was behandeld, was Peter iedereen uit de weg gegaan.

Voor al haar.

Terwijl ze terugreed naar het feestje, hoorde ze in gedachten zijn stem.